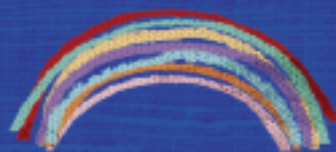
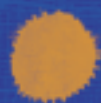

Μάνος Κοντολέων

Φιλαράκια

εικονογράφηση: Μυρτώ Δεληβοριά

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Φιλαράκια**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μάνος Κοντολέων
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Μυρτώ Δεληβοριά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

© Μάνος Κοντολέων, 2018
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2261-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2262-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιοδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Μάνος Κοντολέων

Φιλαράκια

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Μυρτώ Δεληβοριά

*Επειδή υπάρχει πάντα κάποιος που θα τον αγαπά...
Όπως αγαπά ο γονιός το παιδί,
ο παππούς το εγγόνι του...
Μα κι επειδή με τις ιστορίες δεν πρέπει
να είναι ποτέ κανείς σίγουρος...
Γι' αυτό, λοιπόν, από τον Μάνο που τα έγραψε
όλα αυτά, στον Μάνο που κάποτε θα τα διαβάσει.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

*Όπου ο μικρός Μάνος πάει στην Α΄ Δημοτικού
και ο μεγάλος Μάνος τού μιλά και του χαρίζει:*

Κόκκινο Καραβάκι, Κόκκινο Ποδήλατο

1

Σε μια εβδομάδα θα ήταν Χριστούγεννα.

«Τα Χριστούγεννα θα χιονίσει!», είπε ο πατέρας.

«Χιόνι!» έδειξε να χαίρεται η μητέρα. «Τι όμορφα που θα είναι αυτά τα Χριστούγεννα! Στον τόπο μας σπάνια χιονίζει».

«Με τι να μοιάζει τάχα το χιόνι;» αναρωτήθηκε ο Μάνος, που τις μόνες χιονισμένες γειτονιές στην τηλεόραση τις είχε δει.

«Με μια λευκή θάλασσα», είπε ο πατέρας.

«Από τη χρονιά που γεννήθηκες έχει να χιονίσει!» θυμήθηκε η μητέρα.

Ο Μάνος όμως δε θυμόταν.

«Κανείς δε θυμάται αυτό που βλέπει όταν είναι λίγων μηνών βρεφούδι! Μα τώρα που μεγάλωσες, έτσι και χιονίσει, να δεις τι παιχνίδια που θα κάνουμε!» του ανακάτεψε τα μαλλιά ο πατέρας.

«Κι αν χιονίσει εφέτος, εσύ θα είσαι που του χρόνου θα λες στην αδελφούλα σου πόσο ακόμα πιο όμορφα είναι τα Χριστούγεννα όταν έχουν ντυθεί στα ολόλευκα!» η μητέρα είπε και χαμογελούσε, και με τη δεξιά της παλάμη χάιδευε την κοιλιά της που κάθε μέρα όλο και πιο πολύ φουσκωμένη την έβρισκε να είναι ο Μάνος...

Ο Μάνος που μετά σκέφτηκε πως δε θα είχε ούτε του χρόνου, ούτε και ποτέ του καμιά διάθεση να λέει σε αυτή την... αντιπαθητική αδελφούλα πόσο όμορφα ήταν τα τελευταία Χριστούγεννα που τα περνούσε μόνος αυτός μαζί με τη μανούλα και τον πατερούλη. Χωρίς αυτήν!

Αυτά σκεφτόταν ο Μάνος, μα μόνο τα σκεφτόταν, δεν τα είπε κιόλας, κι έπειτα η μητέρα πήγε στο χολ και ξεκρέμασε το κατακίτρινο μπουφάν του και «Έλα!» του είπε. «Ήρθε ή ώρα να πάμε στα μαγαζιά να ψωνίσουμε τα στολίδια για το χριστουγεννιάτικο δέντρο μας!» και τον βοήθησε να βάλει τον χοντρό πλεχτό σκούφο του.

2

Εξω έκανε κρύο. Φυσούσε δυνατά. Και ψιλόβρεχε. Ο Μάνος φορούσε το κατακίτρινο μπουφάν και τον πλεχτό σκούφο του, αλλά η μύτη του ήταν κόκκινη σαν ντομάτα.

«Να, από εδώ θα ψωνίσουμε τα στολίδια για το χριστουγεννιάτικο δέντρο μας!» είπε η μητέρα και τον τράβηξε μέσα στο κατάστημα.

Τριγύρω του τα χίλια μύρια κι άλλα τόσα χριστουγεννιάτικα στολίδια! Μπάλες και χιονάνθρωποι, και καμπανούλες και μικρούτσικοι Αγιοβασιληδες, και ασημιά αγγελάκια και ελαφάκια, και... πιο δίπλα σειρές με φωτάκια – ασημιά, ολόλευκα, χρυσαφιά, κόκκινα, κίτρινα, πράσινα φωτάκια που αναβόσβηναν και...

Και μέσα σε όλο το κατάστημα ακούγονταν τραγούδια γιορτινά:

Τρίγωνα, κάλαντα,
 μες στη γειτονιά,
 ήρθαν τα Χριστούγεννα
 κι η Πρωτοχρονιά...

Η μητέρα έπιασε στα χέρια της μια κόκκινη μπάλα πασπαλισμένη με χρυσόσκονη. «Σ' αρέσει;» ρώτησε τον Μάνο.

Του άρεσαν και οι κόκκινες μπάλες με τη χρυσόσκονη και οι μπλε με την ασημόσκονη και οι κατακίτρινες και οι ολοπράσινες... Του άρεσαν τα αγγελάκια και...

«Όλα μου αρέσουν!» είπε. «Εσένα ποια σου αρέσουν;» θέλησε να μάθει ποια στολίδια προτιμούσε η μανούλα.

Κι εκείνη γέλασε – το γέλιο της λες κι ήταν ήχος από τα καμπανάκια που συνόδευαν το τραγούδι...

Ντιν, νταν, ντον,
 Ντιν, νταν, ντον,
 Ντιν, νταν, ντον...

«Κι εμένα όλα μού αρέσουν!» είπε κι έσφιξε μέσα στη ζεστή της παλάμη το μικρό χέρι του Μάνου.

Όλα, λοιπόν, τα στολίδια άρεσαν και στους δυο.

Και απ' όλα πήραν, κι ακόμα φωτάκια πολύχρωμα που, όταν άναβαν, από κάπου έβγαине μια γλυκιά μελωδιά...

Ω έλατο, ω έλατο,
μ' αρέσεις, πώς μ' αρέσεις...

Και σιγοτραγουδούσε η μητέρα καθώς πλησίαζαν στο ταμείο για να πληρώσουν.

Και τότε ο Μάνος το θυμήθηκε! Και τράβηξε το χέρι της μητέρας και «Πρέπει να πάρουμε και ένα στολίδι για το δέντρο που αύριο θα στολίσουμε στο σχολείο!» είπε.

«Καλά που το θυμήθηκες!» του χαμογέλασε εκείνη.

Μα είχαν φτάσει πια μπροστά στο ταμείο και δεν έπρεπε να χάσουν τη σειρά τους.

Κοίταξε η μητέρα τριγύρω και είδε εκεί δίπλα κάποια ακόμα στολίδια... Λίγα ήταν και αλλιώςτικά από τα άλλα.

«Έχουν περισσέψει από πέρυσι», τους εξήγησε η ταμίας.

«Όμως είναι κι αυτά όμορφα!» τα θαύμασε η μανούλα. «Διάλεξε ένα», πρότεινε στον Μάνο.

Μα αυτός δίσταζε... Καθυστερούσε.

Και μια κυρία που περίμενε τη σειρά της να πληρώσει διαμαρτυρήθηκε: «Ελάτε, λοιπόν! Κάντε πιο γρήγορα! Στολίδια πια αγοράζετε!»

Την άκουσε ο Μάνος και ντράπηκε και δεν αποφάσιζε ποιο από τα περσινά στολίδια να διαλέξει.

«Αυτό!» αποφάσισε η μητέρα. «Κοίτα το! Πολύ ασυνήθιστο. Μου αρέσει!»

Της άρεσε, κι ο Μάνος άπλωσε το χέρι του και άρ-

παξε το караβάκι – χάρτινο το σκαρί του, πασπαλισμένο με χρυσόσκονη και από κόκκινο, διάφανο χαρτί τα πανιά του.

Μετά η κοπέλα στο ταμείο χαμογέλασε στον Μάνο, αλλά χαμογέλασε και στη μανούλα, μα μόνο εκείνη ρώτησε: «Πότε, με το καλό, το περιμένετε;».

«Αρχές καλοκαιριού!» καμάρωσε η μητέρα.

Ο Μάνος άρχισε να χώνει μέσα στη σακούλα τα στολίδια που αγόρασαν. Τελευταίο –το κράτησε στα χέρια του για να το ξαναδεί– το περσινό στολίδι που άρεσε στη μανούλα...

Το ίδιο όπως και τα φετινά;

Αυτό τη ρώτησε ο Μάνος καθώς επέστρεφαν στο σπίτι τους.

«Για να μη σου πω ακόμα πιο πολύ!» απάντησε εκείνη. «Άλλωστε για το δέντρο του σχολείου σου πρέπει να πας ένα όμορφο στολίδι!»

Έτσι είπε.

3

Θα στολίσουμε κι εδώ στην τάξη μας ένα δέντρο», τους είχε πει από προχτές η δασκάλα και «το κάθε παιδί θα φέρει από ένα στολίδι. Και τη μέρα που θα κλείσουν τα σχολεία, τα στολίδια αυτά θα τα μοιράσω στα παιδιά που έχουν έρθει από ξένα μέρη και δεν έχουν ακόμα οι γονείς τους χρήματα για να τους στολίσουν το δικό τους χριστουγεννιάτικο δέντρο...»

Αυτά τους είχε πει η δασκάλα τους και η Άννα είχε φωνάξει: «Εγώ θα φέρω μια μεγάλααλη μπάλα χρυσαφιά!»

Ο Φίλης είχε πεταχτεί όρθιος και είχε κι αυτός φωνάξει: «Εγώ θα φέρω μια που θα είναι κόκκινη!».

Και μετά όλα τα παιδιά φώναζαν, το καθένα φώναζε το δικό του στολίδι που θα έφερνε.

Μόνο ο Μάνος δε φώναζε. Ούτε καν είχε μιλήσει. Γιατί δε θυμόταν και τόσο καλά με τι είχαν στολίσει

το περσινό τους δέντρο, και ούτε ήξερε τι θα έβρισκε στα καταστήματα για να το πάρει να το κάνει δώρο σε κάποιο παιδάκι από αυτά που οι γονείς τους δεν έχουν ακόμα χρήματα για να του στολίσουν το δικό του δέντρο.

4

Μα τώρα το είχε βρει. Και του άρεσε. Και στη μανούλα άρεσε. Ένα καραβάκι φτιαγμένο από χαρτόνι, πασπαλισμένο με χρυσόσκονη και με πανιά χάρτινα κι αυτά, μα κατακόκκινα – ένα λαμπερό, σαν φωτιά, κόκκινο χρώμα είχαν τα πανιά του.

Το είχε βρει. Μαζί με τη μανούλα το είχαν βρει και διαλέξει. Και να, τώρα το είχε ακουμπήσει εδώ δίπλα του. Πάνω στο χαλί, κάτω από το δέντρο που η μητέρα στόλιζε με τα άλλα τα στολιδία που είχαν αγοράσει.

«Κρέμασε κι εσύ, Μάνο, αυτή εδώ την πολύχρωμη μπαλίτσα!» του πρότεινε η μητέρα, κι αυτός κρέμασε το στολιδάκι ανάμεσα στα πιο χαμηλά κλαριά του έλατου.

«Γιατί το δέντρο μας είναι ψεύτικο;» ζήτησε να μάθει ο Μάνος και κοίταξε προς τη μεριά του πατέρα του, που ξετύλιγε το καλώδιο με τα φωτάκια.

«Γιατί μας αρέσει τα αληθινά έλατα να τα βλέπουμε στα δάση», του απάντησε αυτός.

«Όμως το ψεύτικο δέντρο δε μυρίζει όπως εκείνα τα αληθινά που πουλάνε στην πλατεία!» είπε ο Μάνος και τράβηξε μακριά το χέρι του από τα κλαριά του ψεύτικου δέντρου.

«Μα ούτε και αυτό το αστέρι λάμπει όπως ένα αληθινό αστέρι... Αλλά δεν είναι όμορφο;» Η μητέρα στερέωσε ένα ψεύτικο αστεράκι στην κορυφή του ψεύτικου έλατου.

Ο Μάνος κοιτούσε το ψεύτικο έλατο, το ψεύτικο αστέρι, και δεν ήξερε τι να απαντήσει.

Τότε ο πατέρας πήρε να περνάει ανάμεσα στα κλαριά του δέντρου το καλώδιο με τα φωτάκια. Και μόλις τελείωσε, «Αναψέ τα!» ζήτησε από τη μητέρα.

Κι εκείνη άναψε τα φωτάκια.

Και ο Μάνος έπαψε να κοιτά κι άρχισε να θαυμάζει!

Ανάμεσα στα καταπράσινα κλαριά, τα στολίδια τα πολύχρωμα κρέμονταν, και πάνω στις γυαλιστερές επιφάνειές τους έπεφτε το φως από τα φωτάκια, κι όπως αυτά αναβόσβηναν, άλλοτε τα μισά στολίδια γίνονταν πολύχρωμα αστεράκια κι άλλοτε τα άλλα μισά.

Ένα πολύχρωμο δέντρο!

Η μητέρα χάιδεψε με το δεξί της χέρι την κοιλιά της και μετά άρχισε να τραγουδά:

*Άγια Νύχτα, σε προσμένουν
με χαρά οι χριστιανοί
και με πίστη ανυμνούνε
τον Χριστό δοξολογούνε...*

Ο πατέρας ακούμπησε την αριστερή του παλάμη πάνω στην κοιλιά της μητέρας κι ένωσε τη φωνή του με τη δική της:

Μ' ένα στόμα, μια φωνή...

Ο Μάνος χώθηκε ανάμεσα στους δυο γονείς του, τρίφτηκε στα γόνατά τους, κι όταν ένωσε πάνω στο κεφάλι του το χέρι της μανούλας να τον χαϊδεύει, τότε πήρε κι αυτός τραγουδά:

Ναι, με μια φωνή!...

Το δέντρο έλαμπε. Το αστέρι στην κορυφή του έλαμπε. Οι πολύχρωμες μπάλες και τα άλλα στολίδια έλαμπαν κι αυτά... Πάνω στο χαλί, ξεχασμένο το караβάκι από χαρτόνι, πασπαλισμένο με χρυσόσκονη και με πανιά από κατακόκκινο, διάφανο χαρτί φτιαγμένα. Το караβάκι που είχε διαλέξει ο Μάνος γιατί άρεσε στη μανούλα.

Ένας παππούς και ο εγγονός του.

Ο ένας προσφέρει την πείρα της ζωής. Ο άλλος το παιχνίδι της.

Μαζί μαθαίνουν τι σημαίνει να δίνεις βοήθεια και να χαρίζεις αγάπη σε όσους υποφέρουν. Συμπαράσταση σε όσους πονάνε.

Και ακόμα τη γοητεία των φανταστικών ταξιδιών, τη δύναμη των ονείρων. Και στο τέλος καταφέρνουν να αντιμετωπίσουν και τη μεγάλη απώλεια· απλώς την καταργούν.

Ίδια όπως όταν παίζει κανείς κρυφτό και βρίσκει αυτόν που έχασε και του φωνάζει: «Φτου ξελευθερία! Σε βλέπω!».

Ένα μυθιστόρημα σε τρία κεφάλαια.

Ένα παιδί που ανακαλύπτει τον κόσμο.

*Ένας συγγραφέας που τον μαθαίνει
γράφοντας τις δικές του ιστορίες.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Από 7 ετών

ISBN: 978-618-01-2261-9

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19086